

Te saate väe

Kujutage koos minuga ette väikest rühma jüngreid, kes on kogunenud Jeruusalemma ja ootavad enne Jeesuse taevasse minekut kannatamatult Tema viimaseid sõnu. Haarates kinni igast sõnast, kuulaskid nad, kuidas Jeesus andis konkreetseid juhiseid selle kohta, mida nad peaksid tegema, kui saavad Püha

Vaimu anni. Ta selgitas, et Ta ei tulnud rajama maist kuningriiki, vaid et neil kui Tema järgijatel on eriline roll inimeste ettevalmistamisel teiseks kuningriigiks – taevaseks kuningriigiks. Ta ütles: „...te saate väe Pühalt Vaimult, kes tuleb teie üle, ja te peate olema minu tunnistajad Jeruusalemmas ja kogu Juuda- ja Samaariamaal ning ilmamaa äärteni.” (Ap 1:8) Jüngrid, keda Jeesus oli ise juhendanud, olid kutsutud Tema tunnistajaiks ja valmistama ette inimesi, et nad võtaksid vastu päästesõnumit.

Jumal õpetab ikka veel oma Sõna kaudu ja kutsub ka täna. Ta igatseb neid, kes näevad oma vajadust Tema muutva väe järele, kes alandavad end ja otsivad Teda palves, kes näitaksid Jeesuse jälgedes käies üles väarikust ja austust kõigi inimeste vastu, kes on valmis

jagama Ilmutusraamatu mõnikord ebapopulaarset sõnumit kolme inglise kuulutuse kohta ja kes tühendavad end, et saada täis Vaimu armu ja vabadust.

Järgnevatel lehekülgedel loete lugusid piiblitegelastest, kes olid võimsad Kristuse tunnistajad erinevates olukordades: Joosep, kes tunnistas hoolimata isiklikest raskustest; noor neiu, kes tunnistas oma peremehele võõras riigis; Taaniel, kes tunnistas võimsatele maistele valitsejatele; ja teised, kes tunnistasid oma mõjusfääris.

Meile on öeldud: „Kristuse sõnad vahetult enne Tema taevasse tõusmist tähendavad palju igapäevale, kes võtab vastu tõe, nagu see on Jeesuses. /---/ Kõik Kristuse järgijad peavad olema Tema tunnistajad. Igaüks, kes võtab vastu tõe kalli aarde, peab seda ka teistele edasi andma.“ (Ellen G. White, Review and Herald, 9. veebruar 1892)

Kas te tahaksite olla Jeesuse tunnistajad? Ma kutsun teid üles võtma selle palvenädala jooksul mõne hetke ja küsima Issandalt, mida Ta tahaks, et te teeksite, jagamaks ustava tunnistajana Tema armastust teistega.

Maranatha!

Ted N. C. Wilson

*Seitsmenda päeva adventistide koguduse
peakonverentsi president*

SARAH GANE BURTON on sõltumatu teadlane ja vabakutseline kirjanik Berrien Springsist Michigani USAst, kus ta elab koos abikaasa ja kahe lapsega. Ta naudib reisimist, lugemist, luuletuste kirjutamist ja jalutuskäike oma perega. Tema huvide hulka kuuluvad Vana Testamendi ajalugu ja kultuur, eriti iid-

sete inimeste igapäevaelu ja kuidas kõik see aitab meil paremini mõista Piibli jutustusi. Ta armastab kirglikult piiblitlugusid, kuna nende kaudu saab edastada põhimõtteid läbi aegade ja kultuuride. Tema suur soov on neid põhimõtteid oma elus ellu viia – teha, mis on õige, armastada headust ja käia alandlikult koos oma Jumalaga.

Esimene hingamispäev

Aabraham kui tunnistaja

Juhtimine eeskujuga

TED N. C. WILSON

Antiik-Mesopotaamia südames, võimsa Eufraati jõe kaldal asunud vapustav Ur oli jõuka impeeriumi keskus, mis tõmbas ligi kaupmehi kogu tollasest maailmast. Pärsia lahe ääres asuva toimeka sadamaga „Ur oli vilgas metropol, kus olid kauplused, kitsad tänavad täis karjavankreid ja eeslikaravane ning käsitöölised, kes valmistasid kõike alates nahktoodetest kuni hinnaliste kaunistusteni“.¹ Linna ümbritseval maastikul elasid kitsed ja lambad, rikkalikul põllumaal kasvasid datlipalmid ning kastetud põldudel kasvatati otra, läätsi, sibulat ja küüslauku.

Linna siluutil domineeris massiivne tsikuraat, püramiidilaadne tempel, millega austati kuujumalat Sini. Tsikuraat oli 20 meetri kõrgune, see oli ehitatud alusele, mille mõõtmed olid 41 x 61 meetrit. Sellel oli kolm erivärvilist platvormi ning kõige tipus oli hõbedast pühakoda.² Teadaolevalt ohverdati seal inimesi.³

Linn ja tempel, mis ehitati veidi aega pärast Paabeli torni mässu, oli ebajumalateenistuse ja paganluse keskus. Kõigele sellele vaatamata pärineb selle iidse linna rikutud mõjudest üks Jumala ustavaimaid tunnustajaid – Aabraham.

„Ebajumalateenistus ahvatles teda igast küljest, kuid asjatult,“ kirjutas Ellen White. „Ta jäi ustavaks ustavusetute keskel, allakäiguga kaasa minekust keeldujaks võimutseva ärataganemise keskel.“⁴

Ta oli oma kogukondades tuntud kui lahke, viisakas ja õiglane mees ning kõik austasid teda.

Jätnud maha tolleaegse kõige rikkama ja tsiviliseerituma koha, oli Aabraham valmis olema Jumala tunnistaja, kuhu iganes teda kutsuti.

Kuidas on see võimalik, arvestades, et tema isa Terah teenis „teisi jumalaid“?⁵ Üks võimalus on, et Aabraham, kes sündis umbes 350 aastat pärast veeuputust,⁶ sai teada tõelisest taeva Jumalast oma esiisalt Eeberilt, kes oli Noa poja Seemi lapselapselapselapselaps. Kui enamik Aabrami vanaisade põlvkondadest oli juba surnud, siis Eeber elas 464-aastaseks, sealhulgas vähemalt 100 aastat pärast Aabrami sündi.⁷ On täiesti võimalik, et Eeber rääkis Jumala tõe oma noorele järeltulijale. Sõltumata sellest, kuidas ta täpselt Jumalast teada sai, teame, et „usus oli Aabraham kuulekas, kui teda kutsuti minema paika, mille ta pidi saama pärandiks, ja ta läks välja, teadmata, kuhu ta läheb“ (Hb 11:8) Jätnud maha tolleaegse kõige rikkama ja tsiviliseerituma koha, oli Aabraham valmis olema Jumala tunnistaja, kuhu iganes teda kutsuti. Vaatleme lühidalt mõningaid viise, kuidas see suur patriarh oli tunnistaja.

TUNNISTAJA OMA PEREKONNAS

Pärast lühikest viibimist Haaranis, kus tema isa suri, „võttis [Aabram] oma naise Saarai ja oma vennapoja Loti ja kogu nende varanduse, mis nad olid soetanud, ja Haaranis hangitud hingelised, ja nad läksid teele Kaanani poole“ (1Ms 12:5) Oma telki Sekemi lähedale püstitades ehitas Aabram kõigepealt „altari Issandale“. (salm 7) Kui ta uuesti ümber asus, „ehitas [ta] altari Issandale ja hüüdis appi Issanda nime“. (salm 8) Seades sisse perekondliku jumalateenistuse, kutsus Aabram kõiki oma laagris viibijaid hommikustele ja õhtustele ohvritele. Kui ta kolis uude kohta, jäi altar vaikiva tunnistusena kõigi nende teele, kes mööda läksid.

Kuigi Aabram püüdis „väga hoolikalt hoiduda igast väärvaatest“,⁸ oli ta kogukondades, kus ta elas, tuntud kui lahke, viisakas ja õiglane mees ning kõik austasid teda.

TUNNISTAJA OMA KOGUKONNAS

Aabraham oli rahumeelne. Kui tema ja Loti karjaste vahel puhkes võitlus, palus ta: „Ärgu olgu riidu minu ja sinu vahel, minu karjaste ja sinu karjaste vahel. Meie, mehed, oleme ju vennad!“ (1Ms 13:8) Andes Lotile esimese valiku õiguse, kuhu elama asuda, lasi Aabraham tal valida lopsaka ja rikkaliku Sittimi oru, samal ajal kui tema jäi mägi-sematele aladele.

Hiljem, kui kuningas Kedorlaomer ja tema liitlased olid kõik selle oru elanikud vangid võtnud, näitas Aabraham, et ta ei ole Loti varasema tänamatuse pärast pahane. Kogu tema kiindumus Loti vastu oli taas ärganud ja Aabraham otsustas, et Lott tuleb päästa. „Küsinud eelkõige nõu Jumalalt, valmistus ta sõjaretkeks.“⁹ Võit oli kiire ja täielik, kõik vangid ja kaubad saadi tagasi ning Aabraham omistas võidu Jumalale.

„Issanda teenija oli osutanud maale suure teene ning näidanud end vaprana mehena,“ kirjutas Ellen White. „Nähti, et jumalakartus pole argus ning et Aabrahami usk tegi ta vapraks seisma õiguse eest ja kaitsma rõhutuid. Kangelaslik tegu suurendas tema mõju ümbritsevate suguharude silmis.“¹⁰

Aabraham oli õpetaja ja kuna ta jagas oma usku, siis kasvas tema majapidamine pidevalt ja lõpuks kuulus sinna üle tuhande inimese. „Need, kes tema õpetusi kuuldes õppisid teenima ainsat Jumalat, leidsid tema leeris endale kodu. Sellises koolis saadud õpetuse abil kasvasid nad tõelise usu esindajaks. Aabrahamil lasus suur vastutus. Ta õpetas perekonnapäid, kes rakendasid tema eeskujul perekondades, keda nemad juhtima hakkasid.“¹¹

„Ta oli kõigutamatult ustav Jumalale. Tema lahkus ja heatahtlikkus äratasid usaldust ning võitsid sõprust. Kõik austasid tema lihtsat iseloomuüllust.“¹² Kõik ümbritsevad rahvad austasid teda.

TUNNISTAJA JUMALA JA LANGEMATA OLENDITE EES

Aabraham austas Jumalat ja Jumal austas teda – sellega, et rääkis temaga otse ja avaldas oma kavatsused. Sellest hoolimata oli Aabraham inimene ja Pühakiri kirjutab vähemalt kolm korda, et tema usk kõikus: (1) kui ta valetas vaaraole oma naise kohta (1Ms 12:10–20); (2) kui ta võttis pärija saamiseks Haagari naiseks (1Ms 16:1–4); (3) kui ta valetas kuningas Abimelekile, et Saara on tema naine (1Ms 20). Need juhtumid näitavad ohtu, et (1) me läheme sinna, kuhu Jumal ei ole meid kutsunud, ja (2) kuulame neid, kes võibolla püüavad aidata, kuid ei tee seda, kui nad ei ole kooskõlas sellega, mida Jumal on näidanud.

Ellen White juhhib tähelepanu sellele, et „Jumal oli valinud Aabrahami ustavate isaks. Tema elu pidi olema usu elu eeskujuks järeltulevatele põlvetele. Kuid Aabrahami usk polnud veel täiuslik. /---/ Selleks, et Aabraham võiks olla suuremaks eeskujuks, laskis Jumal tal osa saada veel ühest proovilepanekust – raskeimast kogemusest, mida inimene iial on tunda saanud.“¹³

Jumal käskis teda: „Võta nüüd Iisak, oma ainus poeg, keda sa armastad, ja mine Morijamaale ning ohverda ta seal põletusohvriks ühel neist mägedest, mis ma sulle nimetan.“ (1Ms 22:2)

Aabraham teadis, et inimohvrid olid jumalateenistusrituaalid, mida harrastasid paganad, mitte taeva Jumal! See käsk ei olnud mõistlik. Miks peaks Jumal paluma tal tappa töötatud poja? Sellegipoolest läks eakas patriarh pärast palves maadlemist usus edasi.

„Aabraham oli inimene; tema kindumused ja soovid olid samad, mis meil. Ometi ei tahtnud ta olla sõnakuulmatu. Ta ei esitanud vastuargumente: tõotus ei saa täituda siis, kui Iisak tapetakse. Ta ei püüdnud targutamise vaigistada valutavat südant. Ta teadis, et Jumal on õige ja õiglane kõigis nõudmistes,

ning ta kuuletus, täites täpselt Tema taht.“¹⁴

Ta ei teadnud, et kogu taevast vaatas pinevusega, mida ta teeb. Aabraham ega Iisak ei mõistnud piskutki, et see, mida nad teevad, on õppetund kogu universumi päästeplaanist. Nad ei teadnud midagi sellest, et just seal, kuhu nad olid kutsutud, ohverdab Jumal meie päästmiseks oma kalli Poja.

„Taevased olendid olid tunnistajateks, kui Aabrahami usk ja Iisaki alistumine proovile pandi. /---/ Kogu taevast vaatas imestuse ja imetlusega Aabrahami vankumatut kuulekust. Kogu taevast aplodeeris tema truudusele. Saatana süüdistused osutusid valeks. /---/ Jumala leping, mis kinnitab Aabrahamile vandega teiste maailmade mõistuslike olendite ees, tunnistas, et kuulekus saab tasu.

„Inglitelgi oli olnud raske mõista lunastuse saladust. /---/ Kui Aabraham sai korralduse poja ohverdamiseks, pööras kogu taevast pilgu temale. Pineva tähelepanuga jälgisid nad igat sammu selle korralduse täitmise teel. Nad kuulsid Iisaki küsimust: „Kus on ohvritall?“ ja Aabrahami vastust: „Küllap Jumal vaatab enesele ohvritalle!“ Nad nägid, kuidas isa käsi peatati sel

hetkel, kui see valmistus poega surnuks lööma. Nad nägid, kuidas jäär, mille Jumal oli ohvriks muretsenud, tapeti Iisaki asemel. Siis selgines inglitele lunastuse saladus ning nad mõistsid endisest paremini, kui imeväärset oli Jumal hoolitsenud inimese päästmise eest.“¹⁵

TUNNISTAJA MEIE EES

Aabrahami usu, kuulekuse ja teenimise elu on meile tänapäeval oluline näide tunnistamiseks. Tema igapäevase elu vaikne mõju, tema vankumatu ausus, suuremeelsus, viisakus ja kaunis iseloom näitasid kõigile, et ta oli seotud taevaga. Ta suutis vaadata kaugemale sellest, mis on nähtav, ja mõistis igavikulisi tõekspidamisi. „Aabraham uskus Jumalat, ja see arvestati talle õiguseks.“ (Rm 4:3) ☞

Ted N. C. Wilson on ülemaailmse seitsmenda päeva adventistide koguduse president.

Veel artikleid ja kommentaare leiad tema Twitteri-lehelt @pastortedwilson ja Facebookist @Pastor Ted Wilson.

1 Andrew Lawler, „City of Biblical Abraham Brimmed With Trade and Riches,” National Geographic, Mar. 11, 2016, <https://on.natgeo.com/3isuYmQ>.

2 *Ibid.*

3 John Noble Wilford, „At Ur, Ritual Deaths That Were Anything but Serene,” New York Times, Oct. 26, 2009, <https://nyti.ms/3k1nKqm>.

4 Ellen G. White, „Patriarhid ja prohvetid”, lk 125.

5 *Ibid.*

6 See ajajoon põhineb 1. Moosese 5, 11. Vaata joonist Seventh-day Adventist Bible Commentary (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1953), 1. kd, lk 185.

7 *Ibid.*

8 E. G. White, „Patriarhid ja prohvetid”, lk 141.

9 *Ibid.*, lk 135.

10 *Ibid.*

11 *Ibid.*, lk 141.

12 *Ibid.*, lk 134.

13 *Ibid.*, lk 147.

14 *Ibid.*, plk 153.

15 *Ibid.*, lk 155.

Pühapäev

Tunnistamine rasketel aegadel

Õpime Joosepilt

Jane Marczewskist („Nightbirde“) õhkas vaikset enesekindlust ja rahu, kui ta laval seisis ja kohtunikele oma lugu jutustas. Ta oli laulja-laulukirjutaja, ta oli 30-aastane ja ta põdes vähki, millega ta oli võidelnud juba mitu aastat. Kui ta enda loodud laulu laulis, pühkisid kohtunikud ja publik pisaraid. Kui kohtunikud väljendasid imetlust tema positiivsuse üle, ütles ta lihtsalt: „Ma ei saa oodata, kuni elu ei ole enam raske, ja alles siis otsustada olla õnnelik.“¹

Jane kirjutas avalikult oma blogis oma usust ja võitlusest vähiga. „Isegi nendel päevadel, kui mul ei ole nii paha olla, lähen mõnikord pärastlõunases valguses vaibale lamama, et kuulata Teda. Ma tean, et see kõlab hullumeelselt ja ma ei oska seda tegelikult seletada, aga Jumal on seal – isegi praegu. Olen kuulnud, et mõned inimesed ei näe Jumalat, sest nad ei vaata piisavalt madalale, ja see on tõsi. Kui te ei näe Teda, vaadake madalamale. Jumal on vannitua pörandal.“²

Kas oled kunagi mõelnud, et oleks parem oodata, kuni oled terve või edukas, enne kui teistele Jumalast tunnistad? Meil on lihtne arvata, et meil peab olema kõik korras, enne kui me teistele evangeeliumist räägime, kuid mitmed lood Piiblis näitavad, kui tõhus on tunnistada igapäevaelu kaoses ja võitluses, isegi kõige rasketes oludes. Joosep on parim näide.

Oma isa lemmiknaise vanima pojana oli Joosep oma vendade seas eelistatud ja armastatud. Joosep sai 17-aastasena isalt kingituseks kauni rüü ja ta sai prohvetlikke unenägusid, mis ennustasid talle valitsejapoliitika vendade ja isegi isa üle. Vendadele oli seda kõike liiga palju. Kui neile avanes võimalus kättemaksmaks, võtsid nad Joosepi kinni, rebisid solvava rüü maha ja viskasid ta tühja kaevu. Seejärel müüsid nad ta Egiptusesse suunduvale kaupmeestele.

ORJAST USALDUSVÄÄRSEKS TEENIJAKS

Joosep elas Egiptusesse sõitmise üle ja ismaeliidid/midjanlased müüsid ta vaarao väeülemale Pootifarile. Kuid „Issand oli Joosepiga ja tema oli mees, kellel kõik asjad korda läksid“. (1Ms 39:2) Joosep võis küll olla sunnitud oma perekonnast lahkuma, kuid ta võttis kaasa oma usu. Ta ei varjanud oma usku Pootifari eest ja kuigi Pootifar ei pruukinud Joosepi Jumalat kummardada, nägi ja mõistis ta, et Jumal oli Joosepiga ja et tema majapidamine sai kasu Jumala õnnistustest, mida Jumal tema peale valas.

See ajendas Pootifari Joosepit edutama. Joosepist sai kogu tema majapidamise valvur. Jumal tunnustas seda positiivset kohtlemist Joosepi suhtes: „Ja sellest ajast peale, kui ta oli pannud tema oma koja üle, ja kõige üle, mis tal oli, Issand õnnistas egiptlase koda Joosepi pärast, ja Issanda õnnistus oli kõigega, mis tal oli kojas ja väljal.“ (salm 5)

Joosep võis küll olla sunnitud oma perekonnast lahkuma, kuid ta võttis kaasa oma usu.

VANGIST VALITSEJAKS

Kahjuks ei kestnud Joosepi edu kaua. Pootifari naine üritas teda võrgutada ja süüdistas teda seejärel kohutavas kuriteos. Kuigi Joosep oli süütu, heideti ta vangi. Joosep oleks võinud laskuda meeleheitel. Kes oleks teda süüdistanud? Tundus, et tal polnud mingit lootust vabaks saada või oma perekonda uuesti näha.

Ta oleks võinud lasta asjaoludel vähendada oma usku ja enesetunnet või vähemalt tööetikat! Selle asemel jätkas ta ustavat teenimist ja Jumal õnnistas teda isegi vanglas. „Aga Issand oli Joosepiga ja pööras tema poole oma helduse ning tegi, et ta sai vangihoone ülema soosikuks. Ja vangihoone ülem andis Joosepi kätte kõik vangid, kes

olid vangihoones, ja kõik, mis seal pidi tehtama, tegi tema. Vangihoone ülem ei vaadanud millegi järele, mis oli tema käes, sest Issand oli temaga ja mis ta tegi, Issand laskis korda minna.“ (salmid 21,23)

Joosepi suhtlemine joogikallaja ning pagariga näitab tema kaastunnet ja austust kaasvangide vastu. Ellen White kirjutab, et „just Joosepi hoiak vanglas – tema laitmatu elu ja kaastunne kurbade suhtes – avas talle tee tulevasele aule.“³

Joosepi käitumine isikliku pimeduse ajal oli tunnistuseks ümbritsevatele inimestele ja eeskujuks meile tänapäeval. „Iga valguskiir, mida suunatakse teistele, peegeldub tagasi meile endale. Iga kurvale südamele lausunud lahke ja kaastundlik sõna, iga rõhutute vaeva leevendav tegu, iga abivajajale antud kingitus toob alati, kui ajend on õige, andjale õnnistusi.“⁴

Kulus mitu aastat, enne kui Joosep vanglast vabastati. Ja isegi pärast seda, kui ta edutati Egiptuse valitsejaks, läks veel aega, enne kui ta taas oma perekonnaga kokku sai. Kui ta end lõpuks oma vendadele ilmutas, teatas ta neile: „Aga nüüd ärge kurvastage ja ärge süttigu teil isekeskis viha, et müüsite mind siia, sest teie elu säilitamiseks läkitas Jumal mind eele.“ (1Ms 45:5)

Kui Joosep esimest korda orjaks müüdi, ei saanud ta kuidagi teada, et temast saab Egiptuse valitseja või et tema juhtimisoskus ja Jumala antud tarkus tagavad tema perekonna ja kogu Egiptuse heaolu. Ta ei saanud näha, kuidas Jumal kasutab seda kohutavat olukorda, milles ta oli. Kuid Joosep ei oodanud, kuni ta oli Pootifari maja valvur või Egiptuse valitseja, et olla Jumalale ustav või

anda oma edusammude eest au Temale. Tõepoolest, tänu tema tunnistusele tunnistasid Pootifar ja vaarao Joosepi edu tõelist allikat.

Ta ei andnud alla isegi siis, kui tema olukord halvenes. Selle asemel kasutas ta iga võimalust, et elada oma isade usku, tuues valgust Egiptuse ühiskonna kõige pimedamatesse nurkadesse. Orjana võis Joosep rääkida Pootifari majapidamise ja võib-olla ka teiste majapidamiste tavaliste liikmetega. Vanglas kohtus ta erineva taustaga vangidega. Ja valitsejana lävis ta juhtidega. Jumal kasutas Joosepit, et jõuda kõigi ühiskonnakihtideni.

Võib-olla leiate end vannitoapõrandalt nagu Jane või kaevust nagu Joosep. Võib-olla mõtlete, kuidas saaksite olla tunnistajaks isikliku pimeduse ja valu ajal. Aga kui te klammerdute oma võitluses Jumala külge, võivad teie visadus ja usk olla teistele inspiratsiooniks. ☺

Küsimusi aruteluks

1. Kuidas saad sina olla tunnistaja seal, kus sa just praegu oled?
2. Mõtlege kellelegi, kes on olnud õnnistuseks sulle. Kuidas Jumal neid sinu õnnistamiseks kasutas?
3. Mis võib sind tagasi hoida rääkimast Jumala armust enda elus – vaatamata kõigile oludele?

1 Michael Foust, „AGT's 'Nightbirde' Dies at 31: Her Legacy Is the 'Strength She Found in Jesus,'“ *Christian Headlines*, Feb. 22, 2022, <https://www.christianheadlines.com/contributors/michael-foust/agts-nightbirde-dies-at-31-her-legacy-is-the-strength-she-found-in-jesus.html>.

2 Nightbirde, „God Is on the Bathroom Floor,“ Mar. 9, 2021, <https://www.nightbirde.co/blog/2021/9/27/god-is-on-the-bathroom-floor>.

3 Ellen G. White, „Patriarhid ja prohvetid“, lk 218.

4 *Ibid.*

Esmaspäev

Õige ja vale tunnistaja

Väike tüdruk ja Geehasi

Alates sellest ajast, kui meie tütar oli piisavalt vana, et mõista mänguasjade koristamise lihtsat ülesannet, oleme teda julgustanud oma tuba või mänguala korrastama. Me muidugi aitame teda ning suuremaks saades on ta õppinud ise oma voodit tegema ja oma riideid ära panema.

Mõnikord oleme teda premeerinud selle eest, et ta aitab muude majapidamisülesannete täitmisel, näiteks pesu kokku voltimisel või muude tööde tegemisel, mida temalt tavaliselt ei oodata. Ühel päeval tuli ta meie juurde ja palus preemiat, sest ta oli mõned oma mänguasjad kokku pannud! Selgitasime talle, et meil on hea meel, et ta nii tublisti tööd tegi, kuid et tema mänguasjad on ikkagi tema vastutusala. Tema preemia oli hästi tehtud töö.

Kui te oma tööd teete, kas te ootate tasu? Tõenäoliselt mitte, kuigi on imeline saada kinnitavaid sõnu. Aga kui te tunnistate Jumalast teistele? Kas te ootate Jumalalt tasu? Teise Kuningate raamatu 5. peatükk räägib kahte liiki tunnistajatest: neist, kes räägivad teistele Jumalast, ootamata tasu, ja neist, kes arvavad, et nad väärivad midagi oma pingutuste eest.

**See, et
vaimulikud,
piiblitöötajad ja
kõik koguduse
palgalised
saavad oma töö
eest tasu, on
õiguspärane ja
vajalik.**

LAPSTUNNISTAJA

Jutustus algab lapse, väikese tüdruku tunnistusega, kes on viidud oma kodust Iisraelimaalt Naamani majja teenima. Tema nime ei

nimetata, kuid tema sõnad panid aluse sündmuste jadale, mille tulemuseks oli Süüria väejuhi pöördumine.

Naaman oli saanud tõelise tunnistuse, mis põhines usul Jumalasse ja osavõtlikkusel.

Naaman, nagu meile öeldakse, oli Süürias suur sõjaväejuht. Jumal oli teda kasutanud, et anda süürlastele võit. Nüüd oli Naaman pidalitõbine. Selle asemel et soovida sellele väejuhile kättemaksu, kes oli ta kas isiklikult kinni võtnud või juhatanud rüüsteretke, mis viis tema vangistamiseni, halastas väike tüdruk sellele haigele mehele. „See tütarlaps ütles oma emandale: „Ah, kui mu isand ometi oleks selle prohveti juures, kes on Samaarias! Küll see teeks tema pidalitõvest terveks!”“ (2Kn 5:3)

Iisraeli ja Juuda rahvad olid suures osas ebaõnnestunud selles eesmärgis, mille Jumal oli Aabrahami järeltulijatele ette näinud: „...sinu nimel õnnistavad endid kõik suguvõsad maa peal!” (1Ms 12:3) Selle asemel et võtta eeskujuks Jumala ja ligimese armastust, olid nad omaks võtnud ümbritsevate rahvaste paganlikud tavad ning rõhusid ja ekspluateerisid oma rahvast. Siiski oli neid, kes püsisid usus. Nad jäid tunnistajaks oma kaasmaalastele ja tõid pagendusse viiduna õnnistust võõrastele kodadele ja õukondadele, kus nad teenisid.

Ellen White kirjutas: „Selle heebreane neiu vanemad, kes õpetasid teda Jumalat tundma, ei teadnud, milline saab olema tema saatust. Kuid nad olid oma usule truuks jäänud ja Süüria väejuhi kodus andis nende laps tunnistust Jumalast, keda ta oli austama õppinud.“*

VALETUNNISTAJA

Naaman võttis tüdruku sõnu tõsiselt ja sõitis Samaariasse tervemist otsima. Ta tuli Eliisa majja, oodates prohveti imelist etteastet, kuid selle asemel saadeti ta Jordannisse suplema. Hoolimata oma esialgsest vihast Eliisa käsu peale mees kuuletus ja sai terveks. Ta naasis Eliisa majja tervena ja pakkus tänuavalduseks kingitusi. Prohvet keeldus neid vastu võtmast ja saatis väepealiku koju.

Eliisa sulane Geehasi oli nõrдинud, et prohvet ei võtnud Süüria väejuhi kingitusi vastu: „Vaata, mu isand keeldus võtmast selle süürlase Naamani käest, mis ta oli toonud. Nii tõesti kui Issand elab, ma jooksen temale järele ja võtan ta käest midagi.” (2Kn 5:20) Ahnusest mõtles Geehasi, et kui Eliisa ei võta oma osa, siis võtab vähemalt tema tasu.

Kui te oma tööd teete, kas te ootate tasu?

Naaman oli saanud ühelt noorelt iisraeli tüdrukult tunnistuse, tõelise tunnistuse, mis põhines usul Jumalasse ja osavõtlikkusel haige mehe suhtes. Nüüd sai ta teise tunnistuse, valetunnistuse Geehasilt, kes rääkis valet, et saada endale rikkust. Geehasi ütles, et Eliisa oli saatnud ta kingitusi võtma – talendi hõbedat ja kaks vahetusriietust – kahele küllisprohvetile. Naaman oli innukas oma tänuikkust näitama ja nõudis Geehasilt, et ta võtaks kahekordse koguse hõbedat sellest, mida ta palus.

Kui Geehasi naasis, küsitles Eliisa teda ja Geehasi valetas taas kord. Kuid Eliisa teadis, mis oli juhtunud: „Kas mu süda ei käinud koos sinuga, kui mees pöördus oma vankrist sulle vastu? Kas nüüd on aeg võtta hõbedat ja hankida riideid, õlipuu-aedu ja viinamägesid, lambaid, kitsi ja veiseid, sulaseid ja teenijaid?”

(salm 26) Jumala ime ei olnud kingituste vastu vahetamiseks. Eliisa ei teinud seda imet – Jumal tegi! Kingituse vastuvõtmine saatis vale sõnumi Jumala kohta, kes oli Naamani halastusest terveks teinud. Selle patu tagajärjel jäi Geehasi pidalitõbiseks.

Me ei tea, mis sai väikesest tüdrukust, kuid tema kaastunde ja tõe sõnad tõid Naamani majapidamisele tervenemise ja usu. Seevastu Geehasi soovis materiaalset kasu, justkui oleks ta kuidagi panustanud sellesse imesse, mille Jumal oli teinud. Tema valetunnistus tõi endaga just selle haiguse, millest Naaman oli terveks saanud.

See, et vaimulikud, piiblitõetajad ja kõik koguduse palgalised saavad oma töö eest tasu, on õiguspärane ja vajalik. Kuid me ei tohiks andes tunnistust selle kohta, kes maksis lõpliku hinna, oodata materiaalset kasu. Meie ümber on inimesi, kes on vaimus ja kehas murtud, kes vajavad tervendust, mida ainult Kristus saab pakkuda. Meie tunnistuse tulemus võib olla, et keegi otsustab järgida Kristust; võib-olla meie palvetele vastatakse imetegudega, kuid me peaksime alati meeles pidama, et meie tasu tunnistamise eest Jumala halastusest ja armastusest on taevas. Au ja austus on üksnes Tema päralt. ☺

* Ellen G. White, „Prohvetid ja kuningad”, lk 246.

Küsimusi aruteluks

1. Mida tähendab olla tõeline tunnistaja?
2. Kellele meid on kutsutud tunnistama?
3. Mis on meie tasu Jumala armastusest kuulutamise eest?

Teisipäev

Tunnistamine kuninga- kodades

Taaniel kui tunnistaja

Kogu ajaloo kestel on ustavaid usklikke viidud poliitilise mõju keskmesse. Joosepi kohta oleme juba teada saanud. Teiste seas on Taaniel, Ester ja Nehemja. Vangide või pagendatutena teenisid nad mitmesugustes rollides.

Taanieli 1. peatükk kirjeldab Jeruusalemma vallutamist ning kuninglikest ja ülikuperedest pärit noorte meeste küüditamist, kes ilmutasid tarkust, teadmisi ja mõistmist. „Ja nende seas olid Juuda lastest Taaniel, Hananja, Miisael ja Asarja.” (salm 6)

Need noored mehed paistsid silma veel sellega, et nad keeldusid ennast rüvetamast kuninga toidu ja veiniga. Jumal andis neile „teaduses tarkust ja taipu” ning Taaniel „mõistis igasuguseid nägemusi ja unenägusid” (salm 17).

TAANIELI AVALIK TUNNISTUS

Juba varakult saab selgeks, et Taanielil on Babüloonia valitsuses oluline roll. Tema ainulaadne kutsumus prohvetina asetas ta eelisõigustega ja ohtlikule positsioonile.

Nebukadnetsari esimene unenägu, mis on kirja pandud Taanieli 2. peatükis, meelitab kuningat, keda on kujutatud kuldse peana. Teine unenägu oli aga otsene hukkamõist tema uhkuse kohta ja kinnitas, et maailma tõeline valitseja on Jumal.

Kui kuningas kutsus Taanieli seda unenägu tõlgendama, oli Taaniel silmnähtavalt ärritunud. Kujutage ette, ta ütleb maailma suurima imperiumi kuningale, et kui ta ei kohane, muudab Jumal ta metsloomaks! Taaniel mõistis siiski, et Jumal oli andnud Nebukadnetsarile hoiatuse ja tema kohus oli seda selgitada.

Pärast unenäo tõlgendamist andis Taaniel nõu: „Vabasta ennast oma pattudest õigluse läbi, ja oma ülekohtutegudest viletsate peale halastades, et su õnn võiks kesta!” (Tn 4:24) See nõuanne ei tulnud aastatepikkusest kaldea keele, tarkuse ja kirjanduse õppimisest – see tuli Taanieli teadmistest universumi Jumala kohta. Kahjuks ei alandanud Nebukadnetsar end ja ettekuulutus täitus. Tema hullumeelsus lõppes siis, kui ta lõpuks tunnistas Jumalat valitsejana.

Taanieli tark nõuanne ei kandunud edasi Nebukadnetsari järeltulijale. Kui Belsassar kutsus Taanieli tõlkima kirjasõnu seinal, oli Babüloonia imperium hävimise äärel (Taanieli 5). Taaniel oli olnud Nebukadnetsari suhtes lugupidav ja isegi kaastundlik, kuid Belsassar trotsis jultunult Jumalat ja eiras Nebukadnetsarile antud hoiatusi.

Taanieli sõnad talle olid teravad: „Aga sina, tema poeg Belsassar, ei ole

Pilt: Ingo Stiller

alandanud oma südant, kuigi sa teadsid kõike seda.” (Tn 5:22) Sel ööl langes Babüloonia linn ja koos sellega ka Belsassar. Nagu Taaniel Nebukadnetsari unenäo vägeva kuju kohta ennustas, tekkis Baabülioni asemele teine kuningriik: Meeda-Pärsia.

See nõuanne ei tulnud aastatepikkusest kaldea keele, tarkuse ja kirjanduse õppimisest – see tuli Taanieli teadmistest universumi Jumala kohta.

TAANIELI ISIKLIK TUNNISTUS

Taaniel jäi uues kuninglikus õukonnas Daarjaves teenistusse, olles üks kolmest ametnikust paljude asehaldurite üle kogu kuningriigis. Teda kirjeldatakse nii, et ta „oli silmapaistvam kui teised ametikandjad ja asehaldurid, sellepärast et temas oli eriline vaim” (Tn 6:4). Tõepoolest, kui tema kolleegid püüdsid leida Taanieli käitumises või teenistuses midagi, mille üle kurta, ei leidnud nad midagi, „sellepärast et ta oli ustav ja mingit hoolestust ega halba tema kohta ei leidunud” (salm 5). Ainus viis, kuidas nad said teda väärkäitumises süüdistada, oli see, et nad mõtlesid välja seaduse, millest nad teadsid, et Taaniel ei suuda kinni pidada: et „kolmekümne päeva jooksul“ ei tohi esitada palvet ühelegi jumalale ega inimesele, välja arvatud kuningale (salm 8). Karistuseks sõnakuulmatuse eest oli lõvikoopasse viskamine.

Kui Taaniel kuulis, et kuningas oli seadusele alla kirjutanud, läks ta tagasi oma majja. Ta ei olnud enam noor mees. Ta oli näinud korrumpeerunud valitsejaid ja ametnikke. Ta teadis üht ja teist impeeriumide julmusest ja nende saatusest, kes kuningatele ei kuuletunud. Ta oleks võinud öelda: „Ma olen selleks liiga vana,“ ja lihtsalt aknad sulgeda, kui ta palvetas. Lõppude lõpuks oli see tema eraasi. Kuid Taaniel oli kuningate kuningale truu ja seadus, mida ta järgis, oli siduvam kui miski, mida inimene võiks välja mõelda.

Aknad Jeruusalemma poole avatud, põlvitas Taaniel ja palvetas kolm korda päevas. Ta võis näha, kuidas vandenõulased teda jälgisid, oodates rõõmsalt oma triumfi poliitilise rivaali üle. Vaatamata kuninga püüdlustele päästa Taaniel dekreediga karistusest visati ta lõvikoopasse.

Taanieli ustavus oli juba kuninglikule õukonnale sügavaks tunnistuseks, kuid päästmine lõvikoopast näitas isegi tema vaenlastele, et Jumal, keda ta teenis, oli kõige kõrgem ning, et tema edu ja ellujäämine oli Jumala õnnistuse ja sekkumise tulemus.

Taaniel teenis kuningat hästi, kuid Jumalat teenis ta paremini. Nagu Nebukadnetsar, keda Jumala ilmutus Taanieli kaudu oli hämmastanud ja alandanud, kirjutas Daarjaves pärast Taanieli päästmist käskkirja, et kõik inimesed peavad Jumalat kartma, „sest tema on elav Jumal ja püsib igavesti. Tema kuningriik ei hukku ja tema valitsus ei lõpe” (salm 27).

Carlos Elías Mora kirjutab: „Jumal kasutas vangistust selleks, et anda Babüloonia ja Meeda-Pärsia rahvastele võimas tunnistus. Jumala rahva läbikukkumine, mis tõi kaasa Taanieli ja tema sõprade pagendamise, ei olnud takistuseks Issanda eesmärgi saavutamiseks – ilmutada rahvastele oma iseloomu.“*

Oma avalikus ja eraelus oli Taaniel tunnistajaks neile, kes tegutsesid õukondade kõige kõrgematel tasanditel. Ta ei korrumpeerunud ahnusest ega võimuhimust. Taanieli poliitiline edu tulenes Püha Vaimu

tööst tema elus ja loomulikult viisil järgnenud ustavast teenimisest. Ta oli uskmatautele prohvet ja tõi Jumala sõna just sellele impeeriumile, mis vallutas ja hävitas tema kodumaa, linna ja templi.

Taaniel ei lahjendanud Jumala poolt Nebukadnetsarile ja Belsassarile ilmutatud karmi tõde ega püüdnud pääseda karistuse eest seadusele, mida ta ei saanud järgida. Ta andis ustavalt tunnistust kõrgema korra kohta ja tuletas neile inimlikele valitsejatele meelde, et taevas valitseb kuningas, kes on üle kõigi kuningate, kelle seadus on õiglane, armuline ja täis armastust.

Me ei pruugi teenida kuningaid ega valitseda provintse, kuid me võime ustavalt teenida, kus me ka ei ole. Me võime anda tunnistust Jumala muutvast jõust ja Tema Sõnas antud ilmutusest. Võib juhtuda, et meid kutsutakse tunnistama võimulolijatele Jumala kõrgematest seadustest; tõenäoliselt on meie tunnistus tavalistes igapäevastes tegudes ja hoiakutes. Olgu see siis avalikult või eraviisiliselt – olgem ustavad. ☺

* Carlos Elías Mora, „Daniel and Friends: A Model for Witnessing”, Journal of Adventist Mission Studies 5, no. 1 (2009): 97.

Küsimusi aruteluks

1. Kuidas saad olla tunnistaja oma töökohas?
2. Kuidas peaks kristlane reageerima seadusele, mis läheb vastuollu Jumala Sõnaga?
3. Kas usud, et oled ustav oma töökohustuste täitmisel, oma peres ja Jumala ees? Kas näed parandamise võimalusi? Palveta nende asjade pärast ning palu, et Jumal aitaks sul olla tunnistajaks kõikjal.

Ootamatu tunnistaja

Samaaria naine

Mees oli koos oma kaaslastega kõndinud mitu kilomeetrit. Päike oli kõrgel ja oli lähenemas lõunasöögi aeg. Tolm kattis Tema väsinud jalgu ja kuum tuul imes niiskust Tema kehast. Tal oli janu. Ta istus keset põldu asuva kaevu – Jaakobi kaevu – äärde ja ootas. Tema sõbrad läksid Samaaria Sühharisse toitu otsima, kuid Temal oli tähtis kohtumine.

Üks naine tuli kaevu juurde vett ammutama. Ta tuli üksinda päeva kõige kuumemal ajal – võib-olla seetõttu, et tema praegune elukorraldus ei vastanud kogukonna normidele.¹ See ei olnud imelik, et seal oli mees; kaevud olid ühised kogukonnaruumid, kui naine valmistus anumad kaevu laskma. Siis ütles Mees: „Anna mulle juua!“

PÖÖRE NARRATIIVIS

Johannese 4. peatüki jutustus ei täida paljusid sotsiaalseid ja kirjanuslikke ootusi. Kõigepealt läks Jeesus, juut, keda usuti olevat Messias, Samaariasse. Asukoht on väga oluline, Samaariat või samaarlast mainitakse vaid kuue salmi jooksul koguni kuus korda (salmid 4–9).

Pärast Iisraeli pagendamist segunesid need, kes jäid Samaaria piirkonda, sinna küüditatud mitteisraellastega. Nad abiellusid omavahel ja nende religioon muutus sünkretistlikuks. Nad lükkasid tagasi kõik prohvetlikud ja tarkusekirjad, välja arvatud Moosese viis raamatut, ning kummardasid Gerisimi mäele ehitatud templis.²

Lõhe juutide ja samaarlaste vahel süvenes, kui tagasipöörduvad juudi pagulased keeldusid lubamast samaarlastel osaleda templi ülesehitamisel (Esra 4:2, 3). Sajandeid hiljem olid samaarlastel ja juudid vaenujalal. Juudid sõitsid vajadusel küll läbi Samaaria, kuid ranged juudid võtsid pikema tee, et seda piirkonda täielikult vältida.³

Teine katkestus sotsiaalsete konventsioonidega oli see, et Jeesus laskus vestlusesse samaarlasega – ja mitte suvalise samaarlasega, vaid naisega, kellel oli olnud mitu meest ja kel praegu oli abieluväline suhe. Kolmandaks teeb Jeesuse vestlus selgeks, et Tema suhtlemine ei ole juhuslik – Ta ootas, isegi otsis kohtumist selle naisega. Ja just temale paljastas Ta oma identiteedi Messiana! Vestlus algas lihtsa palvega: „Anna mulle juua!“ (Jh 4:7).⁴ See, et temaga räägib juut, oleks naise ehmamiseks piisanud, kuid see Mees palus temalt midagi. Naine vastas sellele otsese hämmastusega: „Kuidas! Sina, kes oled juut, küsid juua minult, Samaaria naiselt?“ (salm 9) Jeesus ignoreeris tema viidet rahvuslikule lõhele ja vastas, et naine peaks Temalt juua paluma! Vesi, mida Ta kingitusena pakkus, annab elu. Ta juhtis naise korduvalt etnilise identiteedi ja iidsete haavade küsimustest eemale, et viia tähelepanu tema enda

hingejanule ja Jeesuse võimele seda rahuldada.

Kui naine mõistis Tema salapärase pakkumise siirust ja palus seda vett, käskis Jeesus järsku kutsuda kohale tema mees. Naise vastus oli lihtne: mul ei ole meest. See oli aus avaldus – ta elas koos kellegagi, kes ei olnud tema abikaasa, ja Jeesus näitas, et teadis seda ja tema lugu.

Hämmastunud Jeesuse teadmisest tema isikliku elu kohta, tunnistas naine, et Jeesus peab olema prohvet, kuid lükkas vestluse tema isiklikult elult tagasi samaarlaste ja juutide teemale. Jeesus kasutas seda võimalust, et kuulutada: saabunud on uus ajastu ja nüüd kummardavad kõik tõelised kummardajad, olgu nad juudid või samaarlastel, „Isa vaimus ja tões, sest Isa otsib neid, kes teda nõnda kummardavad“ (salm 23).

Selle vestluse esimesest hetkest peale oli Jeesus kõigutanud naise maailmavaadet, mille keskmes olid rahvuslikud ja usulised konfliktid juutide ja samaarlaste vahel. Naine oli end määratlenud kellenagi, kes oli juutide vastas või juutide vastu, ja ta kohtles seda juudi meest, kes oli tema narratiivi rikkunud, austusega. Ta oli pidanud oma eluviisi, usuliste tõekspidamiste ja kummarduspaiga põhjenduseks Jaakobit ja tema esivanemaid. Nüüd tõlgendas ja reformis Jeesus ka need ümber.

Lõpuks viis naine vestluse ühele asjale, milles ta teadis, et juudid ja samaarlastel olid ühel meelel: „Ma tean, et tuleb Messias, keda nimetatakse Kristuseks. Kui tema tuleb, siis ta kuulutab meile kõik.“ (salm 25) Jeesuse vastus tema usu- ja lootusavaldusele oli lihtne ja üllatav: „Mina, kes ma sinuga räägin, olengi see.“ (salm 26)

KÜLV JA LÕIKUS

Jüngrid saabusid kaevu juurde hetkel, mida täitis sellele avaldusele järgnenud hämmastus. Samaaralanna ei olnud enam mures vee pärast, millest ta teadis, et see kustutab tema janu vaid ajutiselt, vaid tormas linna ja kirjeldas oma kohtumist juudi mehega, kes väitis end

olevat Messias. Tema sõnades kõlas lootus: „Tulge vaadake inimest, kes ütles mulle kõik, mis ma olen teinud! Kas mitte tema pole Messias?” (salm 29)

Ta ootas, isegi otsis kohtumist selle naisega.

Kaevu juures vastas Jeesus jüngrite murele. Nad olid üllatunud, et Ta räägib naisega, kuid polnud midagi öelnud. Nüüd nõudsid nad tungivalt, et Ta sööks, kuid Ta keeldus, väites, et neil ei ole toitu, mis Temal on. Nähes nende segadust nii naise kui ka toidu pärast, rääkis Ta oma missioonist: „Minu roog on see, et ma teen selle tahtmist, kes mu on läkitanud, ja lõpetan tema töö.” (salm 34)

Seejärel andis Ta neile nende ülesande: „Eks te ise ütlete, et veel on neli kuud, ja siis tuleb lõikus? Vaata, mina ütlen teile: Tõstke silmad ja vaadake põlde: need on juba valged lõikuseks! Nüüd saab lõikaja palka ja kogub vilja igaveseks eluks, et niidasti külvaja kui lõikaja ühtlasi saaksid rõõmustada. Mina olen teid läkitanud lõikama seda, mille kallal teie pole vaeva näinud. Teised on näinud vaeva, ja teie olete tulnud nende vaeva vilja lõikama.” (salmid 35, 36, 38)

Jeesuse rääkimise ajal tulid inimesed, kes olid naise sõnadest elevil, linnast kaevu juurde. Naisel puudus teoloogiline väljaõpe ja tema arusaam religioonist oli kuni selle hetkeni juhindunud oma rahva traditsioonidest. Kuid kohtumine Jeesusega muutis tema tunnistuse

piisavalt mõjusaks, et äratada terve linna huvi. Jeesuse illustratsioon külvajast ja lõikajast rullus lahti otse jüngrite silme ees. Jüngrid ei oleks oodanud, et Sühhar oleks linn, mis on väärt nende aega, see kõlbas vaid toidu ostmiseks. Samuti ei oleks nad oodanud, et üksildane naine on nii tõhus misjonär. Ellen White kirjutab: „Niipea kui Samaaria naine oli leidnud Päästja, tõi ta ka teised Tema juurde. Ta osutus tegusamaks misjonäriks, kui Jeesuse jüngrid. Jüngrid ei näinud Samaarias misjonipõldu. Nende mõttes keerles see suur töö, mida pidi teha tulevikus. Nad ei näinud, et käeulatuses oli valmimas lõikus. Kuid naise kaudu, keda põlati, sai terve linn kuulda Lunastajast. Tema tõi valguse juurde kaasmaalased.”⁴

Samaarlased kutsusid Jeesuse oma linna ning Ta jäi koos oma jüngritega Sühharisse kaheks päevaks. Johannese 4:39 kohaselt uskusid paljud linnaelanikud Jeesusesse naise tunnistuse põhjal, kuid pärast Tema külastäiku uskusid veelgi rohkem. „Aga naisele nad ütlesid: „Me ei usu mitte enam sinu kõne tõttu, vaid me oleme teda ise kuulnud ning teame nüüd, et tema on tõesti maailma Päästja.” (salm 42) Jeesus ei saanud kuulutada juutide seas avalikult oma identiteeti Messiana, kuid samaarlased olid valmis tunnistama tema jumalikkust.

VESI JANUSTELE

Jeesuse ja samaarlanna lugu esitab meile mitu olulist õppetundi.

Esiteks: evangeeliumi võib kuulutada igal pool ja igal ajal kõigile, kes on valmis seda kuulama. Jeesus ei oodanud suurt kuulajaskonda, et tulla hästi reklaamitud koosolekule. Ta alustas vestlust ühe patuse naisega, kes tegeles igapäevase

veevõtmise ülesandega. Ja kui samaarlanna ei oodanud oma kohtumisest rääkimiseks täiuslikku hetke, vaid ta rääkis kohe igapäevale, kes tahtis kuulata. Sõnum, mille ta sai, oli liiga oluline, et ootama jääda.

Teiseks ei tohiks me kunagi eeldada, et me teame, kes on või kes ei ole valmis evangeeliumi vastu võtma. Samuti ei saa me väita, et keegi ei ole valmis evangeeliumi vastu võtma. Nagu Jeesus oma paljudes tähendamissõnadest ja lõikamisest selgitas, heidetakse evangeeliumi seemet heale ja halvale pinnasele. Nisu kõrvale võib kasvada umbrohi, kuid Jumal ise tegeleb sorteerimisega. Meie ülesanne on lihtsalt külvata ja lõigata. Jumal hoolitseb ülejäänust eest.

Oma vestluse alguses kirjeldas Jeesus vett, mida Ta pakkus, kui „igavesse ellu voolavaks allikaks” (salm 14). Kui naine võttis Kristuse Messiana vastu, sai temast endast allikas, mis oli täis seda elavat vett. „See, kes joob elavat vett, saab eluallikaks. Saaja muutub andjaks. Kristuse armhinges on nagu allikas kõrbes, mis vuliseb kõigi jaoks ja paneb need, kes on hukkumas, janunema eluvee järele.”⁵

Võtame vastu elava vee kingituse, mida Jeesus meile pakub. Ja jagagem seda igapäevaga, keda kohtame. Iga vestlus on võimalus seda vett jagada. Me ei saa seda kingitust janunejate eest varjul hoida. ☺

Küsimusi aruteluks

1. Mis võiksid olla need mõttemustrid, mille külge oled klammerdunud, kuid mida Jumal püüab muuta?
2. Kas poliitilised või rahvuslikud erinevused hoiavad sind tagasi kellegagi suhtlemast?
3. Kas sa oled täna joonud elava vee allikast?

1 Victor H. Matthews, “Conversation and Identity: Jesus and the Samaritan Woman,” *Biblical Theology Bulletin* 40, no. 4 (2010): 219, 220.

2 Gary M. Burge, *NIV Application Commentary: John* (Grand Rapids: Zondervan, 2000), pp. 140, 141.

3 Andreas J. Köstenberger, *John*, in *Zondervan Illustrated Bible Background Commentary: John, Acts* (Grand Rapids: Zondervan, 2002), 2. kd, lk 42.

4 Ellen G. White, „Ajastute igatsus”, lk 195.

5 *Ibid.*

Neljapäev

Tunnistus surmas

Tabiita surma mõju

M meie pere jättis hiljuti hüvasti armastatud vana-isa, isa ja abikaasaga. Me istusime tema voodi ääres, nutsime, palvetasime ja laulsime laule lootusest. Vaatasime, kuidas tema rindkere tõuseb ja langeb, ja loendasime tema hingetõmbeid. Me nutsime ja naersime kõigi mälestuste üle tema lahkusest, kannatlikkusest ja suuremeelsusest. Ta veetis kogu elu Jumala teenistuses ja me teame, et ta tõuseb üles kadumatus ihus, kuid valu sellest, et ta jätab selle eluga hüvasti, oli ikkagi suur. Kui meie valvamine venis tundidest päevadeks, mõistsime, et hüvasti jätmise või vaatamine, kuidas lähedase elu meie silme ees hääbub, ei ole nii mõeldud. Meid on loodud igaveseks eluks.

Need, kes maha jäävad, saavad jätkata Jumala tõe, lootuse ja armastuse sõnumi kuulutamist.

Meie pere kogunes ja meie kogukond samuti. Lohutus- ning lootusesõnumid, mis tulid üle kogu maailma, on tunnistuseks minu vanavanemate teenistusest – nad teenisid ja armastasid nii paljusid. Apostlite tegude 9. peatükk jutustab loo jüngrist, keda samamoodi väga armastati: Tabiita (või Gasell).

HEADE TEGUDE NAINE

Me ei tea Tabiita kohta palju: kui vana ta oli, kas ta oli abielus või mitte või kas tal oli lapsi. Mida me teame, on see, et ta oli jünger ja et ta „elu oli täis häid tegusid ja ta jagas palju almuseid“ (Apostlite teod 9:36), mille hulka kuulus ka leskede riiete valmistamine (salmid 39). See vastas Joppe naiste väga otsesele

vajadusele ja näib viitavat sellele, et Tabiita oli jõukas naine, võib-olla isegi rõivatootmisettevõtte omanik.* Kindlasti oli tal oskusi ja vahendeid, et valmistada erinevaid riideid. Tema nimetamine jüngriks viitab ka sellele, et ta oli usklike kogukonna juht.

Tabiita haigus ja sellele järgnev surm oli Joppe Kristuse järgijatele kohutav löök. Kui vanaisa suri pika ja täisväärtusliku elu järel, siis Tabiita suri enneaegselt. Tema surmukeha pesti ja asetati ülemisse tuppa, kus lesknaised kogunesid tema ümber ja nutsid. Ainuüksi riided, mida nad kandsid, andsid tunnistust tema armastusest ja hoolitsusest nende ja kogukonna vastu.

Mitte kaugel Lüdda linnas oli Peetrus tervendanud halvatud mehe ja uudis oli levinud kogu piirkonnas. Teised jüngrid Joppes saatsid Peetruse juurde sõnumitoojad, kes kutsusid teda tulema kohe Joppesse, sest nad lootsid ilmselgelt imet. Kui Peetrus saabus, leidis ta usklikud sügavas kurbuses. Lesknaine, kes oli tulnud leinama, näitas talle riideid, mille Tabiita oli neile valmistanud. Kahtlemata liigutasid Peetrust nende tunnistused Tabiita teenimisest. Peetrus saatis kõik ruumist välja ja palvetas siis Tabiita ülestõusmise pärast. Usus pöördus ta surnud naise poole ja ütles: „Tabiita, tõuse püsti!“ (Ap 9:36)

Jumal puhus elu tema kehasse tagasi, naine võttis Peetruse käest kinni ja tõusis üles. Kujutage ette rõõmu ja õnne, kui ta teda usklikele elusana esitles! Tema ülestõusmise tulemusena uskusid paljud Joppes Issandasse. Tabiita surm, mis oli kohutav ja kurb, muutus tema ülestõusmises võiduks. Milline

Tema nimetamine jüngriks viitab ka sellele, et ta oli usklike kogukonna juht.

tunnistus kuulutada, et ta oli surnud ja taas ellu äratatud!

SURM JA VIIVITUS

Aga mis saab neist, kes surevad ja jäävad surnuks? Kas ei ole olnud lugematuid mehi, naisi ja lapsi, kes on ustavalt teeninud Jumalat ja ometi surnud elu parimas eas? Jumala ja Saatana vaheline sõda on toonud kaasa palju ohvreid, olenemata sellest, kas surm on tulnud varakult või paljude aastate järel. See on sõja olemus. Jeesuse Kristuse surm ja ülestõusmine annab meile lootuse elule, kui need, kes on surnud Kristuses, äratakse üles, et elada koos Temaga (Rm 6:8). Kuid me ei ole veel haiguste ja surma suhtes immuunsed – meie keha on veel surelik.

Kuidas me tuleme toime surma ja selle reaalsusega? Mina olen leidnud suurt lohutust teadmisesest, et ustava uskliku surm iseenesest on ommoodi tunnistus. Oma elu lõpus ei saanud minu vanaisa enam patiente vastu võtta, piiblitunde anda, jutlusi pidada ega isegi valjusti palvetada. Tunnistus ei seisnenud selles, mida ta suutis või ei suutnud teha, vaid selles, kes ta oli: mees, kes oli Jumala sõber.

Tema surivoodil ümbritsesid teda need, kes pidasid kalliks mälestusi tema headusest ja ustavusest, sarnaselt Tabiita ümber olnud leskedega. Isegi kui ta oli suremas, saime lugematul hulgal sõnumeid, mis andsid Jumalale au armastuse eest, mida vanaisa oli osutanud nii paljudele. Meditsiinipersonal oli liigutatud pereliikmete ja sõprade pühendumisest, kes vanaisa voodi ääres tema eest hoolitsesid või istusid lauldes või piiblitugusid lugedes. Ta oli meile näidanud, kuidas armastada ja lohutada, ning tema viimastel päevadel hoolitsesime tema eest, nagu tema oli hoolitsenud nii paljude teiste eest.

Tunnistaja surm võib olla elu lõpp, kuid see ei ole tunnistuse lõpp. Olenemata sellest, kas ülestõusmine toimub varsti pärast surma, nagu Tabiita puhul, või lükatakse see edasi Jeesuse teise tulemiseni,

Me ei ole veel haiguste ja surma suhtes immuunsed – meie keha on veel surelik.

saavad need, kes maha jäävad, jätkata Jumala tõe, lootuse ja armastuse sõnumi kuulutamist. Jätkakem nende pärandit, kes on kasutanud oma andeid ja vahendeid kogukonna õnnistamiseks. Ja andkem alati au sellele, kes toetab ja istub meiega koos meie leinas ja kes ühel päeval pühib kõik pisarad meie silmist. ☺

* Teresa J. Calpino, Women, Work and Leadership in Acts (Tübingen: Mohr Siebeck, 2014), lk 141.

Küsimusi aruteluks

1. Kuidas saad oma talente ja ande kogukonna hüvanguks kasutada?
2. Kui sa sureksid täna, siis missugune oleks sinu pärand?
3. Kuidas saab uskliku inimese surm olla tunnistuseks?
4. Milles seisneb meie lootus, kui keegi meie lähedastest sureb?

Koos tunnistamine

Akvila ja Priskilla – kaastöölise tunnistus

Iga liikumine vajab juhte ja mõned kõige tõhusamad juhid on paarid. James ja Ellen White abiellusid 30. augustil 1846. aastal ja neist koos said kaks kõige mõjukamat juhti liikumises, millest sai seitsmenda päeva adventistide kogudus. Nad jutlustasid, õpetasid, parandasid ja nõustasid kogu Põhja-Ameerikas. Jamesi algatatud kirjastustegevus oli adventistliku sõnumi levimisel üle kogu maailma edasiviiv jõud ning Elleni kirjutiste kaudu said nägemustest ja prohvetlikust juhatausest osa liikmed ja kogudused kogu maailmas.

Me võime neid nimetada ülimaks adventistlikuks võimupaariks – kahe väga mõjuka inimese paariks, kes täiendavad teineteist ja on koos tugevamad. Ka varakristlikus koguduses oli võimupaar – Akvila ja Priskilla –, kes sarnaselt Jamesi ja Elleniga tugevdasid kogudust, kuhu iganes nad ka läksid.

VARAKRISTLIK VÕIMUPAAR

Esimest korda kohtume Akvila ja Priskillaga Apostlite tegude 18. peatükis pärast Pauluse teekonda Ateenast Korintosesse. Korintos oli suur kultuuri-, poliitika- ja majanduskeskus ning tänu kahele sadamale, mis andsid võimaluse reisijate sissevooluks, oli see suurepärane koht evangeeliumi levitamiseks.

Akvila ja Priskilla olid hiljuti Korintosesse kolinud. Nemad ja kõik teised juudid olid Claudiuse dekreediga sunnitud Roomast lahkuma, tõenäoliselt Jeesuse Kristuse nime kuulutamise pärast tekkinud konflikti tõttu.¹ Tundub, et abikaasad oli juba enne Pauluse saabumist kristlased ning nad võtsid ta vastu oma koju ja äritegevusse.

Nii Akvila kui ka Priskilla olid telksepad ja kolmik tegi selles vallas tihedat koostööd, arvatavasti nende elamu esimesel korrusel olevas töökojas.² Tõenäoliselt kasutasid nad seda ruumi, et rääkida klientidega evangeeliumist ning võib-olla kohtusid seal ka väikesed usklikud rühmad.

Siilas ja Timoteos ühinesid Paulusega Korintosel ning pärast konfliktide juutidega laienes misjonitöö paganate sekka. Tõenäoliselt osalesid Priskilla ja Akvila aktiivselt selles teenistuses. Hiljem sõitis Paulus koos nendega Efesosse ja jättis nad sinna evangeliseerima ning moodustama usklikte kogukonda (Apostlite teod 18:18, 19). Sel viisil toimusid nad paljuski sarnaselt Barnabase, Siilase ja Timoteosega, sest nad töötasid koos Paulusega kui misjonipartnerid.³

Efesoses töötas abielupaar koos sealsete usklikte ja lõpuks asutasid nad oma kodu koguduse (1Kr 16:19). Nad käisid sünagoogis ja kuulasid Aleksandriast pärit juudi Apollose juttu Jeesusest (Apostlite

Me võime neid nimetada ülimaks adventistlikuks võimupaariks – kahe väga mõjuka inimese paariks, kes täiendavad teineteist ja on koos tugevamad.

teod 18:24-26). Priskillal ja Akvilal oli täpsem ja põhjalikum arusaam evangeeliumist kui Apollosel, võib-olla seetõttu, et nad olid olnud kristlased kauem või et nende teoloogiline arusaam oli avardunud ja tugevnenud Paulusega veedetud aja jooksul. Nad tunnistasid andeid, millega Jumal oli Apollost õnnistanud, nii et selle asemel, et teda avalikult parandada, läksid nad temaga kõrvale ja „seletasid talle Jumala tee täpsemini ära“ (salm 26). Nende külalislahkus, taktitunne ja teoloogiline õpetus võeti hästi vastu ning Apollos läks Ahhaisse, piirkonda, kust Akvila ja Priskilla olid lahkunud, et jätkata oma teenistust.

Jumal võib kasutada igasuguseid partnerlussuhteid, olgu siis sõpruskonnad või pereliikmed.

Mingil ajal kolis paar tagasi Rooma ja Paulus saadab neile tervituse Rm 16:3, 4, kiites neid kui „kaastöölisi /---/, kes minu hinge eest oma pea on pannud kaalule, keda ei täna üksnes mina, vaid ka kõik paganate kogudused“. Ta saadab tervitused ka nende kodukogudusele, öeldes, et nad jätkaksid kodukoguduse tegutsemise tava igal pool, kuhu nad läksid (salm 5).

See lühike, kuid võimas tervitus viitab sellele, et see juudi paar ei olnud keskendunud üksnes juutide teenimisele, vaid oli aidanud Paulust ka paganate evangeliseerimisel, nii et „kõik paganate kogudused“ tänasid neid.

Viimane viide Priskillale ja Akvilale on 2. Timoteuse 4:19, kus Paulus palub Timoteusel abielupaari tervitada. Nad olid kolinud tagasi Efesosse, kus nad tõenäoliselt töötasid koos Timoteosega koguduse tugevdamisel ja kasvatamisel.⁴ See rändajate paar, kes oli varustatud oma töövahenditega ja armastusega evangeeliumi vastu, avas oma kodu kolmes erinevas linnas Paulusele ja teistele usklikele ning edendas evangeeliumi igal pool. Nad ei olnud palgalised vaimulikud; pigem töötasid nad oma ametipostil ja kasutasid oma vahendeid, aega ja teadmisi, mis neil oli, et õpetada ja evangeliseerida oma kogukonna inimesi.

KODUTUNNISTUS

Me elame üleilmastumise ajastul; tänapäeval on reisimine lõpmatult lihtsam kui Pauluse, Priskilla ja Akvila poolt ette võetud pikad reise. Me saame kiiresti suhelda tekstisõnumite, e-kirjade või telefonikõnede

kaudu. Kuid vaatamata meie ühendatusele igatsevad paljud meist siiski sidet, mis oli ilmne varakristlikus koguduses.

Akvila ja Priskilla tunnistuse jõud ei seisne mitte nende teoloogilistes teadmistes või tasakaalus kaubanduse ja teenistuse vahel, vaid suhetes, mille nad ehitasid Pauluse, Apollose ja teiste usklikega. Nende kodu pakkus Paulusele elamisvõimalusi ja vahendeid, et ta saaks oma teenimistööl ajal hoolitseda ka iseenda eest. See andis sobivad tingimused Apollose teoloogilise täiendkoolituse jaoks. Ja nende kodust sai igas kohas, kus nad elasid, kodukirik, usklike jumalateenistuse ja varjupaiga koht.

Et tõhusalt tunnistada, ei pea me olema palgalised vaimulikud.

Mees ja naine, kes töötavad evangeeliumi jagamisel koos ja avavad oma kodu neile, kes janunevad suhte ja kuuluvuse järele, peegeldavad maailmale Jumalat. Purunenud suhete ja ebakindlate kodude maailmas pakub terve kristliku majapidamise varjupaik vaimset ja emotsionaalset tervenemist.

Oluline on märkida, et meeskonnatöö ei piirdu ainult abielupaaridega. Jumal võib kasutada igasuguseid partnerlussuhteid, olgu siis sõpruskonnad, nagu Paulus, Siilas ja Timoteos (Apostlite teod 18:5) või teised pereliikmed. Igaüks neist

pakub evangeeliumi edendamiseks ainulaadset kasu.

Ellen White kirjutab: „Töö, milleks me oleme kutsutud, ei nõua rikkust ega sotsiaalset positsiooni ega suuri võimeid. See eeldab lahket ennas-tohverdavat vaimu ja vankumatut sihikindlust. /---/ Meie mõjusfäär võib tunduda kitsas, meie võimed väikesed, meie võimalused väikesed, meie saavutused piiratud; ometi avanevad meie kodukoha võimuste ustaval kasutamisel imelised võimalused. Kui me avame oma südame ja kodu jumalikele elupõhimõtetele, muutume me eluandva väe kanaliteks. Meie kodust voolavad tervendavad allikad, mis toovad elu, ilu ja viljakust sinna, kus praegu on viljatus ja põud.“⁵ Et tõhusalt tunnistada, ei pea me olema palgalised vaimulikud. Me ei pea olema rikkad. Me peame ainult olema valmis tegema Jumala tööd, järgima Tema kutset, kuhu see meid ka ei viiks, ja ühinema teiste usklikega, et kuulutada maailmale evangeeliumi. ☺

Küsimusi aruteluks

1. Kuidas saad külalislahkust üles näidata – kas enda kodus või koostöös teistega?
2. Mil viisil saad end arendada teiste õpetamisel, kui õpite tundma Jumala teid?
3. Kui sa oled abielus, siis kuidas saaksite koos abikaasaga evangeeliumi levitada? Mil moel saab abielu olla tunnistuseks?

1 David W. Pao, "Acts," in The Baker Illustrated Bible Commentary, ed. Gary M. Burge and Andrew E. Hill (Grand Rapids: Baker, 2012), lk 1201.

2 Marie Noël Keller, Priscilla and Aquila: Paul's Coworkers in Christ Jesus (Collegeville, Minn.: Liturgical Press, 2010), lk 17–20.

3 *Ibid.*, lk 23.

4 Nguyen vanThanh, "Migrants as Missionaries: The Case of Priscilla and Aquila," *Mission Studies* 30 (2013): 204.

5 Ellen G. White, „Adventkodu“ lk 32.

Teine hingamispäev

Isegi surmani

Apostel Pauluse tunnistus

ELLEN G. WHITE

Kui Paulus oma viimisel ülekuulamisel Neero ees seisis, oli keiser apostli sõnadest niivõrd mõjutatud, et lükkas asja otsustamise edasi ilma, et oleks Jumala sulast õigeks tunnistanud või süüdi mõistnud. Kuid keisri viha Pauluse vastu tärkas peagi uuesti. Ärritunud oma võimetusest kristluse levikut isegi oma kojas tõkestada, otsustas ta, et apostel tuleb surmata niipea, kui leitakse sobiv ettekääne. Ei läinudki kaua, kui Neero Pauluse märtrisurma mõistis. Kuna Rooma kodanikku ei tohtinud piinata, määrati talle surmaotsus pea maharaiumise teel.

Paulus viidi hukkamispaika salaja. Vaid vähestel lubati hukkamist pealt vaadata; Pauluse mõju ulatus pani ärevuses olevad tagakiusajad kartma, et tema surma nägemine võiks kristlusele uusi pöördunuid võita, kuid isegi teda saatvad kõva südamega sõdurid, kuulasid tema sõnu ning nägid üllatusega, et ta tundis surma üle isegi rõõmu. Nii mõnelegi, kes tema märtrisurma tunnistajaks oli, osutus tema andestusevaim tapjate suhtes ning kuni viimse hetkeni säilinud kõikumatu usaldus Kristusesse eeskujuks kogu eluks. Rohkem kui üks neist võttis vastu Õnnistegija, kellest kuulutas Paulus, ning peagi pitseerisid nad kartmatult oma usku ka verega.

RAHU OHTUDES

Kuni oma viimse hingetõmbeni andis Paulus tunnistust tema enda poolt korintlastele lausunud sõnade tõest: „Sest see, kes ütles: „Pimedusest paistku valgus!”, on Jumal, kes on hakanud särama meie südames, et tekiks tunnetuse valgus Jeesuse Kristuse isikus olevast Jumala kirikust. See aare on meil aga saviastjates, et võrratult suur vägi oleks Jumala oma ja ei midagi meist. Meid ahistatakse igati, kuid me ei ole kitsikuses; me oleme nõutud, kuid mitte meeleheitel; meid kiusatakse taga, kuid me pole hüljatud; meid rõhutakse maha, kuid me ei hukku;

me kanname alati oma ihus Jeesuse surma, et ka Jeesuse elu avalduks meie ihus.” (2Kr 4:6–10) Pauluse võimekus ei tulenenud temast endast, vaid jumaliku Vaimu kohalolekust ja mõjust, mis täitis ta hinge ning võttis kõik tema mõtted vangiks Kristuse sõnakuulmise alla. Prohvet ütleb: „Kindlameelsele sa hoiad rahu, rahu, sest ta loodab sinu peale.” (Js 26:3) Taevane rahu, mis Pauluse näolt peegeldus, võitis evangeeliumile palju uusi hingi.

Paulus kandis alati endaga kaasas taevast õhkkonda. Kõigile, kes temaga suhtlesid, avaldas mõju tema ühendus Kristusega. Tõsiasi, et ta elas ise läbi tõdesid, mida ta kuulutas, andis tema kuulutusele veenva väe. Selles seisnebki tõe vägi ja mõju. Püha elu loomupärane, ebateadlik mõju on veenvaim jutlus, mida võib esitada kristluse kasuks. Argumendid, ükskõik kui ümberlökkamatud, võivad äratada ainult vastupanu; jumalikus eeskujus peitub aga vägi, millele on täiesti võimatu vastu panna.

TEISTELE ELATUD ELU

Muretsedes nende pärast, keda ta pidi jätma võitlema eelarvamuste, vihkamise ja tagakiusamisega, kaotas apostel silmist oma lähenevad kannatused. Neid väheseid kristlasi, kes teda hukkamispaika saatsid, püüdis ta kinnitada ja julgustada, korrates töotusi, mis on antud neile, keda taga kiusatakse õiguse pärast. Ta kinnitas neile, et kõik, mida Issand on rääkinud oma ustavate, katsumusi kannatavate laste kohta, läheb täide. Üürikeseks ajaks on nad võib-olla tõepoolest kurvad nii mitmeski kiusatuses, ilma nii mõnestki maisest mugavusest, kuid nad võivad kinnitada oma südant töotusega Jumala ustavusest: „...ma tean, kellesse ma olen uskuma hakanud ja olen veendunud, et tema on vägev hoidma minu hoolde usaldatud oma päevani.“ (2Tm 1:12) Peagi lõpevad katsumused ja kannatused ning koidab päev täis rahu ja rõõmu.

Apostel vaatas ette surma ja haua taha – mitte ebakindluse ja hirmuga, vaid rõõmsa lootuse ja igatseva

ootusega. Seistes paigas, kus ta peab kannatama märtrisurma, ei näe ta timuka mõõka ega maad, mis peagi tema vere vastu võtab; ta vaatab läbi suvepäeva rahuliku, sinise taeva Iga-vese Jumala aujärje poole.

See usumees näeb redelit Jaakobi nägemusest, mis esitab Kristust, kes on ühendanud maa taevaga, sureliku inimese igavese Jumalaga. Ta

Kõigile, kes Paulusega suhtlesid, avaldas mõju tema ühendus Kristusega.

usk saab kinnitatud, kui ta tuletab meelde, kuidas patriarhid ja prohvetid on usaldanud Teda, kes on nüüd ka tema tugi ja troost ning kelle eest ta annab oma elu. Nendelt pühadelt meestelt, kes on sajandist sajandisse andnud tunnistust oma usust, kuuleb ta kinnitust, et Jumal on ustav. Ka oma kaasapostleid, kes Kristuse evangeeliumi kuulutamiseks välja läksid, et seista vastu religioosole fanatismile ja paganlikule ebausule, tagakiusamisele ja põlgusele, kes ei pidanud oma elu kalliks, et lasta paista risti valgust keset pimedat uskmatuse rägastikku – ka neid kuuleb ta tunnistamas Jeesusest kui Jumala Pojast ja maailma Õnnistegijast. Piinapingilt, tapalavalt, vangikongist, maa aukudest ja koobastest kostab tema kõrva märtrite võiduhüüd. Ta kuuleb usust kindlaks jäänud hingi, kes, ehkki puuduses, viletsuses ja vaevatud, annavad kartumatult pühalikku tunnistust oma usust, öeldes: „Ma tean, kellesse ma usun.“ Kõik need, jättes oma elu usu eest, kuulutavad maailmale, et Tema, kellele nad on lootnud, võib neid ka täielikult päästa.

ÕNNISTATUD KINDLUS

Lunastatud Kristuse ohvri läbi, patust puhtaks pestud Tema veres ja rüütatud Tema õigusega, on Paulusel südames tunnistus, et ta hing on Lunastaja meelest kallis. Tema elu on varjul Kristusega Jumalas ning ta on veendunud, et Tema, kes on võitnud surma, on võimeline hoidma ka neid, kes Tema hoolde on usaldatud. Pauluse vaim haarab kinni Õnnistegija töotusest: „...ja viimsel päeval mina äratan ta üles.” (Jh 6:40) Tema mõtted ja lootused on suunatud oma Issanda teisele tulemisele. Kui langeb timuka mõök ning märtri kohale kogunevad surmavarjud, on tema viimne mõte – mis on ka esimene suurel ülestõusmishommikul – kohata Eluandjat, kes ütleb talle tere tulemast õndsate rõõmusse.

On möödunud peaaegu kakskümmend sajandit sellest ajast, mil elatanud Paulus valas oma vere Jumala Sõna ja Jeesuse Kristuse tunnistuse pärast. Polnud ühtki ustavat kätt, mis oleks pannud tulevaste põlvete jaoks kirja selle püha mehe elu viimset hetke, kuid Pühakirja inspireeritud aruanne on säilitanud meie jaoks tema enda tunnistuse enne surma. Pasunahäälena on kõlanud tema hää läbi kõikide aegade, julgustades oma vaprusena tuhandeid Kristuse tunnistajaid ning äratades tuhandetes murest murtud hingedes vastukaja tema võiduhüüdele: „Sest mind valatakse juba joogiohvriks ja mu lahkumisaeg on käes. Olen võidelnud head võitlemist, lõpetanud elujooksu, säilitanud usu. Nüüd on mulle valmis pandud õiguse pärg, mille Issand, õiglane kohtunik, oma päeval mulle annab, aga mitte üksnes mulle, vaid kõikidele, kes igatsevad tema ilmumist.” (2Tm 4:6–8) ☪

See artikkel on väljavõte Ellen White'i raamatust „Apostlite teod”, ptk 50, lk 509–513.

Seitsmenda päeva adventistid usuvad, et Ellen G. White'il (1827–1915) oli tema 70 aasta pikkuse teenimise kestel piibellik prohvetlik kuulutamise and.